

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (devátého senátu)

13. října 2022 *

„Řízení o předběžné otázce – Duševní vlastnictví – Směrnice 2004/48/ES – Dodržování práv duševního vlastnictví – Článek 10 – Nápravná opatření – Zničení zboží – Pojem „porušení práva duševního vlastnictví“ – Zboží označené ochrannou známkou Evropské unie“

Ve věci C-355/21,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Sądu Najwyższego (Nejvyšší soud, Polsko) ze dne 29. prosince 2020, došlým Soudnímu dvoru dne 7. června 2021, v řízení

Perfumesco.pl sp. z o.o. sp.k.

proti

Procter & Gamble International Operations SA,

za přítomnosti:

Rzecznika Praw Obywatelskich,

SOUDNÍ DVŮR (devátý senát),

ve složení J.-C. Bonichot, vykonávající funkci předsedy senátu, S. Rodin, a O. Spineanu-Matei (zpravodajka), soudci,

generální advokát: G. Pitruzzella,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za Perfumesco.pl sp. z o.o. sp.k. T. Snażykem, radcem prawnym,
- za Procter & Gamble International Operations SA D. Pirógem a A. Rytel, adwokaci,
- za Rzecznika Praw Obywatelskich M. Taborowskim,

* Jednací jazyk: polština.

- za polskou vládu B. Majczynou, jako zmocněncem,
- za Evropskou komisi K. Herrmann, S. L. Kalédou, P.-J. Loewenthalem a J. Samnadda, jako zmocněnci,

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generálního advokáta, rozhodnout věc bez stanoviska,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článku 10 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/48/ES ze dne 29. dubna 2004 o dodržování práv duševního vlastnictví (Úř. věst. 2004, L 157, s. 45; Zvl. vyd. 17/02, s. 32).
- 2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi Perfumesco.pl sp. z o.o. sp.k. a Procter & Gamble International Operations SA (dále jen „Procter & Gamble“) ohledně žaloby znějící na zničení zboží z důvodu údajného porušení práv plynoucích z ochranné známky Evropské unie.

Právní rámec

Mezinárodní právo

- 3 Článek 46 Dohody o obchodních aspektech práv k duševnímu vlastnictví, která je přílohou 1C Dohody o zřízení Světové obchodní organizace uzavřené v Marrákeši a byla schválena rozhodnutím Rady 94/800/ES ze dne 22. prosince 1994 o uzavření dohod jménem Evropského společenství s ohledem na oblasti, které jsou v jeho pravomoci, v rámci Uruguayského kola mnohostranných jednání (1986–1994) (Úř. věst. 1994, L 336, s. 1; Zvl. vyd. 11/21, s. 80) (dále jen „Dohoda TRIPS“), který je nadepsán „Jiná nápravná opatření“, uvádí:

„Aby byl vytvořen účinný odstrašující prostředek proti porušování, budou mít soudní orgány pravomoc nařídit, aby zboží, jež shledaly jako narušující, bylo bez jakékoli náhrady odstraněno z obchodní sítě takovým způsobem, aby se předešlo jakémukoli poškození majitele práva nebo, pokud by to nebylo v rozporu se stávajícími ústavními předpisy, bylo zničeno. Soudní orgány budou mít rovněž pravomoc nařídit, aby materiál a nástroje, jež byly využívány převážně k vytvoření porušujícího zboží, byly bez jakékoli náhrady odstraněny z obchodní sítě takovým způsobem, aby se na nejmenší míru omezilo riziko dalšího porušování. Při zvažování těchto žádostí bude brán zřetel na nutnost přiměřenosti mezi závažností porušení a nařízeným opatřením k nápravě, jakož i na zájmy třetích stran. Pokud se týká zboží s padělanou ochrannou známkou, nepostačí, až na výjimečné případy, nezákonně připevněnou ochrannou známkou odstranit pouze proto, aby zboží mohlo být uvolněno do obchodní sítě.“

Unijní právo

Směrnice 2004/48

4 Body 3 až 5, 7, 9, 10 a 17 odůvodnění směrnice 2004/48 uvádí:

„(3) Bez účinných prostředků k dodržování práv duševního vlastnictví je bržděna inovace a tvořivost a jsou omezovány investice. Je proto nezbytné zajistit, aby hmotné právo duševního vlastnictví, které nyní tvoří rozsáhlou část *acquis communautaire*, bylo ve Společenství používáno účinně. V tomto ohledu mají prostředky k dodržování práv duševního vlastnictví rozhodující význam pro úspěch vnitřního trhu.

(4) Na mezinárodní úrovni jsou všechny členské státy i samo Společenství v záležitostech spadajících do jejich pravomoci vázány [Dohodou TRIPS].

(5) Dohoda TRIPS obsahuje zejména ustanovení o prostředcích k dodržování práv duševního vlastnictví, které tvoří společná pravidla použitelná na mezinárodní úrovni a prováděná ve všech členských státech. Touto směrnicí by neměly být dotčeny mezinárodní závazky členských států, včetně závazků vyplývajících z dohody TRIPS.

[...]

(7) Z konzultací [Evropské k]omise [...] vyplývá, že v členských státech, nehledě na dohodu TRIPS, stále existují velké rozdíly v prostředcích k dodržování práv duševního vlastnictví. Například existují výrazné rozdíly v jednotlivých členských státech mezi prováděcími pravidly pro používání prozatímních opatření, užívaných zejména k zajištění důkazů, stanovení výše náhrady škody, nebo v řízení vedoucím k vydání soudního zákazu. V některých členských státech neexistují taková opatření, řízení a nápravná opatření, jako je právo na informace a stažení zboží uvedeného na trh, kterým jsou porušována práva, na náklady porušovatele.

[...]

(9) [...] Účinné dodržování hmotného práva duševního vlastnictví je třeba zajistit zvláštní akcí na úrovni Společenství. Sbližování právních předpisů členských států v této oblasti je proto nezbytným předpokladem řádného fungování vnitřního trhu.

(10) Cílem této směrnice je sblížení právních systémů tak, aby byla zajištěna vysoká, rovnocenná a stejnorodá úroveň ochrany [duševního vlastnictví na] vnitřní[m] trhu.

[...]

(17) Opatření, řízení a nápravná opatření stanovená touto směrnicí je třeba pro každý případ určit takovým způsobem, aby byla řádně zohledněna zvláštní povaha daného případu, včetně zvláštních vlastností každého práva duševního vlastnictví, a ve vhodných případech úmyslná nebo neúmyslná povaha tohoto porušení práva.“

5 Článek 2 této směrnice, nadepsaný „Oblast působnosti“, v odstavci 1 stanoví:

„Aniž jsou dotčeny prostředky stanovené právními předpisy Společenství nebo vnitrostátními právními předpisy, které jsou nebo mohou být [Aniž jsou dotčeny prostředky, které jsou nebo mohou být stanoveny právními předpisy Společenství nebo vnitrostátními právními předpisy, pokud jsou] pro nositele práv výhodnější, použijí se opatření, řízení a nápravná opatření stanovená touto směrnicí v souladu s článkem 3 na jakékoli porušení práv duševního vlastnictví stanovené právem Společenství nebo vnitrostátním právem dotyčného členského státu.“

6 Článek 3 uvedené směrnice, nadepsaný „Obecná povinnost“, v odstavci 2 uvádí:

„Tato opatření, řízení a nápravná opatření musí být rovněž účinná, přiměřená a odrazující a musí být používána způsobem, který zabraňuje vzniku překážek právně dovoleného obchodu a poskytuje záruky proti jejich zneužití.“

7 Článek 10 téže směrnice, nadepsaný „Nápravná opatření“, uvádí

„1. Aniž je dotčena náhrada škody, která vznikla nositeli práv porušením práv, a aniž je dotčeno odškodnění jiného druhu, zajistí členské státy, aby příslušné soudní orgány mohly na žádost navrhovatele nařídit přijetí vhodných opatření ve vztahu ke zboží, o němž bylo zjištěno, že jsou jím porušována práva duševního vlastnictví, a ve vhodných případech i ve vztahu k materiálům a nástrojům, které byly používány především při výrobě nebo zpracování tohoto zboží. Tato opatření zahrnují:

a) stažení z obchodních kanálů;

b) konečné odstranění z obchodních kanálů,
nebo

c) zničení.

2. Soudní orgány nařídí, aby tato opatření byla provedena na náklady porušovatele práv, ledaže tomu odporují zvláštní důvody.

3. Při posuzování žádosti o nápravná opatření se přihlíží k úměrnosti mezi závažností porušení a nápravnými opatřeními, jakož i k zájmům třetích osob.“

Nařízení (ES) č. 207/2009

8 Nařízení Rady (ES) č. 207/2009 ze dne 26. února 2009 o ochranné známce Evropské unie (Úř. věst. 2009, L 78, s. 1), ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/2424 ze dne 16. prosince 2015 (Úř. věst. 2015, L 341, s. 21) (dále jen „nařízení č. 207/2009“), bylo zrušeno a s účinností od 1. října 2017 nahrazeno nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/1001 ze dne 14. června 2017 o ochranné známce Evropské unie (Úř. věst. 2017, L 154, s. 1). Vzhledem k době rozhodné z hlediska skutečností sporu v původním řízení se však nařízení č. 207/2009 na tento spor nadále použije.

9 Článek 9 nařízení č. 207/2009, nadepsaný „Práva z ochranné známky EU“, stanovil:

„1. Ze zápisu ochranné známky EU vyplývají pro jejího majitele výlučná práva.

2. Aniž jsou dotčena práva majitelů získaná přede dnem podání přihlášky nebo dnem vzniku práva přednosti ochranné známky EU, je majitel ochranné známky EU oprávněn bránit všem třetím osobám, které nemají jeho souhlas, aby v obchodním styku užívaly pro výrobky nebo služby jakékoli označení, je-li:

a) toto označení totožné s ochrannou známkou EU a je užíváno pro výrobky nebo služby, které jsou totožné s těmi, pro něž je ochranná známka EU zapsána;

[...]

3. Pokud jsou splněny podmínky uvedené v odstavci 2, může být zakázáno zejména:

a) umisťovat označení na výrobky nebo jejich obaly;

b) nabízet pod tímto označením výrobky, uvádět je na trh nebo je skladovat za tímto účelem anebo nabízet či poskytovat pod tímto označením služby;

c) dovážet nebo vyvážet pod tímto označením výrobky;

[...]

4. Aniž jsou dotčena práva majitelů získaná přede dnem podání přihlášky nebo dnem vzniku práva přednosti ochranné známky EU, je majitel ochranné známky EU rovněž oprávněn bránit všem třetím osobám v přepravě výrobků v rámci obchodního styku do Unie, aniž by v ní byly propuštěny do volného oběhu, pokud takové výrobky, včetně obalů, pocházejí ze třetích zemí a jsou bez povolení označeny ochrannou známkou, která je totožná s ochrannou známkou EU zapsanou pro tyto výrobky nebo kterou nelze v jejích podstatných rysech od této ochranné známky rozlišit.

Nárok majitele ochranné známky EU podle prvního pododstavce zanikne, pokud v rámci řízení týkajícího se otázky, zda byla porušena práva ze zapsané ochranné známky EU, které bylo zahájeno v souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 608/2013 [ze dne 12. června 2013 o vymáhání práv duševního vlastnictví celními orgány a o zrušení nařízení Rady (ES) č. 1383/2003 (Úř. věst. 2013, L 181, s. 15)], poskytne deklarant nebo držitel zboží důkazy o tom, že majitel ochranné známky EU není oprávněn zakázat uvádění daných výrobků na trh v zemi konečného určení.“

10 Článek 102 tohoto nařízení, nadepsaný „Sankce“, uváděl:

„1. Zjistí-li soud pro ochranné známky EU, že žalovaný porušil ochrannou známkou EU nebo že její porušení ze strany žalovaného hrozí, vydá, pokud tu nejsou zvláštní důvody pro to, aby tak nečinil, příkaz, kterým mu zakazuje pokračovat v jednání, které představuje porušení nebo hrozbu porušení ochranné známky EU. Přijme rovněž podle vnitrostátních právních předpisů příslušná opatření k zajištění dodržování tohoto zákazu.

2. Soud pro ochranné známky EU může rovněž použít opatření nebo příkazy vyplývající z příslušných právních předpisů, které vzhledem k okolnostem případu považuje za vhodné.“

Polské právo

- 11 Článek 286 ustawy – Prawo własności przemysłowej (zákon o průmyslovém vlastnictví) ze dne 30. června 2000 (Dz. U. z roku 2020, položka 286), ve znění použitelném na spor v původním řízení (dále jen „zákon o průmyslovém vlastnictví“), uvádí:

„Při rozhodování o porušení práva může sąd [(soud)] na návrh nositele práva rozhodnout o protiprávně vyrobených nebo označených výrobcích, které náleží porušovateli, jakož i o prostředcích a materiálech použitých k jejich výrobě nebo označení. Sąd [(soud)] může zejména nařídit, aby byly staženy z trhu, přiděleny nositeli práva ve výši peněžní částky, která mu byla přiznána, nebo zničeny. Při rozhodování sąd [(soud)] zohledňuje závažnost porušení a zájmy třetích osob.“

Spor v původním řízení a předběžná otázka

- 12 Společnost Procter & Gamble vyrábí voňavkářské výrobky. Na základě licenční smlouvy udělené společností HUGO BOSS Trade Mark Management GmbH & Co. KG (dále jen „HUGO BOSS TMM“) byla jako jediná oprávněna užívat slovní ochrannou známku Evropské unie HUGO BOSS (dále jen „ochranná známka HUGO BOSS“), jakož i vlastním jménem uplatňovat nároky z porušení práv k této ochranné známce a vystupovat na podporu takových nároků. Tato ochranná známka byla zapsána pro následující výrobky náležející do třídy 3 ve smyslu Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb pro účely zápisu známek ze dne 15. června 1957, ve znění změn a doplňků:

„Rozprašovače voňavek; parfémy, tělové deodoranty; mýdla; přípravky pro péči o tělo a kosmetické přípravky“.

- 13 Aby zákazníci mohli vyzkoušet výrobky označené ochrannou známkou HUGO BOSS, poskytuje společnost HUGO BOSS TMM prodejcům a autorizovaným distributorům bezplatně vzorky výrobků nebo „testery“ výlučně pro účely prezentace a propagace kosmetických přípravků, a to ve stejných lahvičkách, jaké jsou používány pro zboží určené k prodeji pod ochrannou známkou HUGO BOSS. Jejich vnější obal má jednotnou světlou barvu a je na něm viditelně uvedeno, že tyto vzorky nejsou určeny k prodeji, tj. například „*not for sale*“ (neprodejné), „*demonstration*“ (vzorek) nebo „*tester*“. Uvedené vzorky nejsou uváděny na trh Evropského hospodářského prostoru (EHP) ani společností HUGO BOSS TMM ani s jejím souhlasem.
- 14 Společnost Perfumesco.pl vykonává od ledna 2012 obchodní činnost v oblasti velkoobchodního prodeje voňavkářských výrobků prostřednictvím internetového obchodu. Tato společnost pravidelně zasílá internetovým prodejcům kosmetických přípravků ceníky a mimo jiné nabízí k prodeji vzorky voňavkářských výrobků, na kterých je umístěna ochranná známka HUGO BOSS a označení „*Tester*“, přičemž uvádí, že tyto vzorky se svou vůní neliší od běžného výrobku. Předkládající soud upřesňuje, že společnost Perfumesco.pl neodstraňuje ani neskrývá čárové kódy, které jsou uvedeny na vnějších obalech výrobků opatřených touto ochrannou známkou, a že vzhledem k tomu, že důvěřuje svým smluvním partnerům ohledně řádného původu výrobků, které kupuje, neověřuje jejich původ a nekontroluje, zda byly tyto čárové kódy odstraněny.

- 15 Na základě usnesení o nařízení předběžného opatření přistoupil soudní vykonavatel dne 28. července 2016 v Polsku k zajištění parfémů a toaletních a parfémovaných vod v baleních opatřených ochrannou známkou HUGO BOSS, a sice testerů neurčených k prodeji, výrobků s kódy, které podle prohlášení Procter & Gamble znamenaly, že byly výrobcem určeny k uvádění na trh mimo území EHP, a výrobků, jejichž čárové kódy byly z obalu odstraněny nebo byly skryty.
- 16 Sąd Okręgowy w Warszawie (Krajský soud ve Varšavě, Polsko), na který se obrátila společnost Procter & Gamble, rozsudkem ze dne 26. června 2017 mimo jiné uložil společnosti Perfumesco.pl povinnost zničit parfémy a toaletní a parfémované vody v baleních opatřených ochrannou známkou HUGO BOSS, zejména testery, které nebyly uvedeny na trh EHP společností HUGO BOSS TMM nebo s jejím souhlasem.
- 17 Rozsudkem ze dne 20. září 2018 zamítl Sąd Apelacyjny w Warszawie (Odvolací soud ve Varšavě, Polsko) odvolání podané společností Perfumesco.pl. Daný soud zejména uvedl, že podle čl. 102 odst. 2 nařízení č. 207/2009 může soud pro ochranné známky EU použít opatření vyplývající z příslušných právních předpisů, které vzhledem k okolnostem případu považuje za vhodné, a že toto ustanovení umožňuje použití článku 286 zákona o průmyslovém vlastnictví. Uvedený soud měl za to, že Sąd Okręgowy w Warszawie (Krajský soud ve Varšavě) se použitím tohoto posledně uvedeného článku nedopustil pochybení.
- 18 Sąd Apelacyjny w Warszawie byl nejprve toho názoru, že článek 286 zákona o průmyslovém vlastnictví se v souladu se svým zněním uplatní pouze tehdy, když byly výrobky protiprávně vyrobeny nebo označeny, a tak tomu ve sporu, který mu byl předložen, není. Společnost Procter & Gamble totiž podle jeho názoru nezpochybnila, že zajištěné parfémy jsou originálními výrobky, ale tvrdila, že společnost HUGO BOSS TMM nesouhlasila s jejich uvedením na trh v EHP a že Perfumesco.pl existenci takového souhlasu neprokázala.
- 19 Uvedený soud měl dále za to, že je třeba tento článek 286 vyložit v souladu s čl. 10 odst. 1 směrnice 2004/48, který provádí do polského právního řádu, a mít za to, že každé zboží porušující právo průmyslového vlastnictví bylo vyrobeno protiprávně ve smyslu uvedeného článku 286.
- 20 Sąd Apelacyjny w Warszawie konečně uvedl, že na zajištěných parfémeh se nacházely krycí nálepky znemožňující určit zeměpisnou oblast, pro kterou byly určeny, a že na místo odstraněných bezpečnostních kódů byly nalepeny maskovací kódy. Upřesnil, že i když neexistují důkazy, že bezpečnostní kódy byly odstraněny společností Perfumesco.pl, jakožto odborník na parfémy musela tato společnost vědět, že výrobky jsou uváděny na trh navzdory jejich pochybnému původu. Daný soud rovněž uvedl, že testery byly nabízeny k prodeji společností Perfumesco.pl, která si musela být plně vědoma toho, že společnost HUGO BOSS TMM neposkytla souhlas s jejich uvedením na trh v EHP.
- 21 Perfumesco.pl podala k předkládajícímu soudu, kterým je Sąd Najwyższy (Nejvyšší soud, Polsko), kasační opravný prostředek a dovolávala se zejména porušení článku 286 práva průmyslového vlastnictví. V tomto ohledu uvádí, že společnost Procter & Gamble tvrdí, že majitel ochranné známky HUGO BOSS nesouhlasí s uváděním zajištěného zboží na trh v EHP, ale nezpochybňuje, že se jedná o originální výrobky.
- 22 Uvedený soud poznamenává, že nalézací soudy, kterým byla předložena věc v původním řízení, upozornily na znění čl. 10 odst. 1 směrnice 2004/48 a použily výklad článku 286 zákona o průmyslovém vlastnictví, který byl v souladu s unijním právem. Konstatuje, že podle uvedených

soudů se tento čl. 10 odst. 1 směrnice 2004/48 týká zboží, u kterého se prokáže, že porušuje právo duševního vlastnictví, a že lze tudíž nařídit zničení zboží, a to i tehdy, když toto zboží nebylo podle znění vnitrostátních právních předpisů protiprávně „vyrobeno nebo označeno“.

- 23 Předkládající soud uvádí, že několik argumentů, přijatých rovněž v doktríně, hovoří ve prospěch doslovného výkladu článku 286 zákona o průmyslovém vlastnictví, a to zejména skutečnost, že změna tohoto článku, k níž došlo v roce 2007, vyplývala z provedení směrnice 2004/48. Dále uvádí, že s ohledem na povinnost provést výklad vnitrostátního práva v souladu s unijním právem musí být výklad uvedeného článku 286 založen na výkladu čl. 10 odst. 1 této směrnice.
- 24 V tomto kontextu se Sąd Najwyższy (Nejvyšší soud) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Musí být článek 10 směrnice [2004/48] vykládán v tom smyslu, že brání takovému výkladu vnitrostátní právní úpravy, podle kterého se ochranná opatření spočívající ve zničení zboží vztahují výlučně na zboží protiprávně vyrobené nebo protiprávně označené, a nikoli na zboží protiprávně uvedené na trh na území [EHP], u něhož nelze konstatovat, že bylo protiprávně vyrobeno nebo protiprávně označeno?“

K přípustnosti žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce

- 25 Rzecznik Praw Obywatelskich (Veřejný ochránce práv, Polsko) a Komise ve svých vyjádřeních nastolují otázku, zda předkládající soud, tedy Sąd Najwyższy (Nejvyšší soud), který je složen ze tří soudců občanskoprávního senátu, je s ohledem na postup jmenování soudců tohoto senátu „soudem“ ve smyslu článku 267 SFEU.
- 26 Veřejný ochránce práv je toho názoru, že žádost o rozhodnutí o předběžné otázce je nepřijatelná, neboť byla předložena orgánem, který není zřízen zákonem a není ani nezávislý ani nestranný.
- 27 Komise výslovně netvrdí, že žádost o rozhodnutí o předběžné otázce je nepřijatelná, ale poznamenává, že akt jmenování každého ze tří soudců, kteří tvoří předkládající soud, k Sądowi Najwyższemu (Nejvyšší soud) byl přijat prezidentem Polské republiky po řízení uskutečněném za stejných okolností, jaké vedly zejména ke jmenování soudce, který Soudnímu dvoru předložil žádost o rozhodnutí o předběžné otázce ve věci, v níž byl vydán rozsudek ze dne 29. března 2022, Getin Noble Bank (C-132/20, EU:C:2022:235).
- 28 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury platí, že při posuzování toho, zda je dotčený předkládající orgán svou povahou „soudem“ ve smyslu článku 267 SFEU, což je otázka, která je upravena výlučně unijním právem, a tedy při posuzování toho, zda je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce přípustná, přihlíží Soudní dvůr k souboru faktorů, jako je to, zda je daný orgán zřízen zákonem, zda se jedná o stálý orgán, zda má obligatorní jurisdikci, zda má řízení před ním kontradiktorní povahu, zda aplikuje právní předpisy a zda je nezávislý (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 9. července 2020, Land Hessen, C-272/19, EU:C:2020:535, bod 43, a rozsudek ze dne 29. března 2022, Getin Noble Bank, C-132/20, EU:C:2022:235, bod 66).
- 29 Nezávislost soudců členských států má pro unijní právní řád zásadní význam z několika důvodů. Tato nezávislost je konkrétně klíčová pro řádné fungování systému soudní spolupráce, kterou ztělesňuje mechanismus řízení o předběžné otázce stanovený v článku 267 SFEU, v tom smyslu,

že tento mechanismus může být aktivován pouze orgánem, který je pověřen aplikací unijního práva a splňuje mimo jiné toto kritérium nezávislosti (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 9. července 2020, Land Hessen, C-272/19, EU:C:2020:535, bod 45 a citovaná judikatura).

- 30 Záruky nezávislosti a nestrannosti požadované unijním právem předpokládají existenci pravidel, zejména pokud jde o složení orgánu, jmenování, funkční období, jakož i důvody pro zdržení se hlasování, vyloučení pro podjatost a odvolání jeho členů, která umožní rozptýlit jakékoli legitimní pochybnosti jednotlivců o neovlivnitelnosti uvedeného orgánu ve vztahu k vnějším skutečnostem a jeho neutralitě ve vztahu k vzájemně se střetávajícím zájmům (rozsudek ze dne 9. července 2020, Land Hessen, C-272/19, EU:C:2020:535, bod 52, a rozsudek ze dne 16. listopadu 2021, Prokuratura Rejonowa w Mińsku Mazowieckim a další, C-748/19 až C-754/19, EU:C:2021:931, body 67 a 71).
- 31 V projednávaném případě není pochyb o tom, že Sąd Najwyższy (Nejvyšší soud) patří jako takový mezi polské obecné soudy.
- 32 Pokud přitom žádost o rozhodnutí o předběžné otázce vydal vnitrostátní soud, je třeba vycházet z domněnky, že tento soud splňuje požadavky připomenuté v bodě 28 tohoto rozsudku bez ohledu na jeho konkrétní složení (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 29. března 2022, Getin Noble Bank, C-132/20, EU:C:2022:235, bod 69).
- 33 Tato domněnka se však uplatní pouze pro účely posouzení přípustnosti žádostí o rozhodnutí o předběžné otázce podaných na základě článku 267 SFEU. Nelze z toho tedy dovodit, že podmínky jmenování soudců, kteří tvoří předkládající soud, nutně umožňují splnit záruky přístupu k nezávislému a nestrannému soudu, který byl předem zřízen zákonem, ve smyslu čl. 19 odst. 1 druhého pododstavce SEU a článku 47 Listiny základních práv Evropské unie (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 29. března 2022, Getin Noble Bank, C-132/20, EU:C:2022:235, bod 74).
- 34 Uvedená domněnka může být mimoto vyvrácena, pokud by konečné soudní rozhodnutí vydané vnitrostátním nebo mezinárodním soudem vedlo k závěru, že soudce nebo soudci, kteří jsou předkládajícím soudem, nejsou nezávislým a nestranným soudem předem zřízeným zákonem ve smyslu čl. 19 odst. 1 druhého pododstavce SEU, vykládaného ve světle čl. 47 druhého pododstavce Listiny základních práv. Totéž by platilo, kdyby kromě osobní situace soudce nebo soudců, kteří formálně předložili žádost podle článku 267 SFEU, měly mít na fungování předkládajícího soudu, k němuž tito soudci náleží, dopad jiné skutečnosti, a měly tak přispívat k ohrožení nezávislosti a nestrannosti uvedeného soudu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 29. března 2022, Getin Noble Bank, C-132/20, EU:C:2022:235, body 72 a 75).
- 35 V projednávaném případě nebyl předložen žádný konkrétní a přesný důkaz, který by za podmínek připomenutých v předchozím bodě tohoto rozsudku umožnil vyvrátit domněnku, že projednávanou žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podal subjekt, který splňuje požadavky připomenuté v bodě 28 tohoto rozsudku.
- 36 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce je proto přípustná.

K předběžné otázce

- 37 Podstatou otázky předkládajícího soudu je, zda čl. 10 odst. 1 směrnice 2004/48 musí být vykládán v tom smyslu, že brání výkladu vnitrostátního ustanovení, podle kterého nelze ochranné opatření spočívající ve zničení zboží použít na zboží, které bylo vyrobeno a na které byla umístěna ochranná známka EU se souhlasem jejího majitele, ale které bylo na trh EHP uvedeno bez jeho souhlasu.
- 38 Je tak třeba vyložit pojem „porušení práva duševního vlastnictví“ ve smyslu tohoto čl. 10 odst. 1.
- 39 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury je při výkladu ustanovení unijního práva třeba vzít v úvahu nejen znění takového ustanovení, ale i kontext, jehož je součástí, a cíle, které sleduje akt, jehož je součástí. Historie vzniku ustanovení unijního práva může rovněž poskytnout informace relevantní pro jeho výklad (rozsudek ze dne 10. června 2021, KRONE – Verlag, C-65/20, EU:C:2021:471, bod 25 a citovaná judikatura).
- 40 Článek 10 odst. 1 směrnice 2004/48 stanoví, že členské státy musí zajistit, „aby příslušné soudní orgány mohly na žádost navrhovatele nařídit přijetí vhodných opatření ve vztahu ke zboží, o němž bylo zjištěno, že jsou jím porušována práva duševního vlastnictví“. Mezi tato opatření patří opatření stanovené v tomto čl. 10 odst. 1 písm. c), tedy zničení zboží.
- 41 Ze znění čl. 10 odst. 1 směrnice 2004/48 tedy vyplývá, že toto ustanovení neomezuje použití nápravných opatření, která stanoví, na určité typy porušení práva duševního vlastnictví. Podle čl. 10 odst. 3 této směrnice, vykládaného ve světle bodu 17 jejího odůvodnění, musí mimoto příslušné soudní orgány při posuzování žádosti o nápravná opatření přihlížet k úměrnosti mezi závažností porušení a nápravnými opatřeními, jakož i k zájmům třetích osob. Těmto orgánům přísluší rozhodnout o opatření, které má být v každém jednotlivém případě přijato.
- 42 Tento výklad článku 10 směrnice 2004/48 je podpořen jak kontextem, do kterého tento článek spadá, tak cíli sledovanými touto směrnicí.
- 43 Pokud jde totiž zaprvé o kontext, do kterého spadá článek 10 směrnice 2004/48, z bodů 4 a 5 odůvodnění této směrnice vyplývá, že na mezinárodní úrovni jsou všechny členské státy i sama Unie v záležitostech spadajících do jejich pravomoci vázány Dohodou TRIPS, která obsahuje zejména ustanovení o prostředcích k dodržování práv duševního vlastnictví, které tvoří společná pravidla použitelná na mezinárodní úrovni a prováděná ve všech členských státech.
- 44 Tento článek 10 provádí do unijního právního řádu článek 46 Dohody TRIPS, který stanoví, že soudní orgány budou moci „nařídit, aby zboží, jež shledaly jako narušující, bylo bez jakékoli náhrady odstraněno z obchodní sítě [...]“. Tento článek 46 neomezuje svou působnost na konkrétní kategorii porušení práv duševního vlastnictví. Naopak se vzhledem k tomu, že je formulován velmi obecně, vztahuje na veškeré zboží, o němž bylo zjištěno, že jakýmkoli způsobem porušuje práva duševního vlastnictví. Okolnost, že uvedený čl. 46 poslední věta stanoví konkrétní povinnosti týkající se „zboží s padělanou ochrannou známkou“, tuto analýzu potvrzuje.
- 45 Pokud jde zadruhé o cíl sledovaný směrnicí 2004/48, Soudní dvůr rozhodl, že spočívá v tom, aby členské státy zajistily účinnou ochranu duševního vlastnictví (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 12. července 2011, L'Oréal a další, C-324/09, EU:C:2011:474, bod 131, a rozsudek ze dne

18. prosince 2019, IT Development, C-666/18, EU:C:2019:1099, bod 39), a jak vyplývá z bodu 3 odůvodnění této směrnice, jejím cílem je účinné uplatňování hmotného práva duševního vlastnictví v Unii.

- 46 Soudní dvůr v tomto ohledu rozhodl, že účelem ustanovení uvedené směrnice není upravit všechny aspekty práv duševního vlastnictví, nýbrž pouze ty, které se týkají dodržování těchto práv a jejich porušování, a to stanovením povinnosti zavést účinné právní prostředky k předcházení, ukončení nebo nápravě jakéhokoli porušení stávajícího práva duševního vlastnictví (rozsudek ze dne 10. dubna 2014, ACI Adam a další, C-435/12, EU:C:2014:254, bod 61).
- 47 Článek 3 odst. 2 směrnice 2004/48 mimo jiné uvádí, že opatření, řízení a nápravná opatření stanovená členskými státy musí být účinná, přiměřená a odrazující. Ačkoli bod 10 odůvodnění této směrnice v tomto kontextu uvádí cíl spočívající v zajištění vysoké, rovnocenné a „stejnorodé“ úrovně ochrany duševního vlastnictví na vnitřním trhu, nic to nemění na tom, že se uvedená směrnice použije, jak plyne z jejího čl. 2 odst. 1, aniž jsou dotčeny prostředky, které jsou nebo mohou být stanoveny zejména vnitrostátními právními předpisy, pokud jsou pro nositele práv výhodnější. V tomto ohledu z bodu 7 odůvodnění téže směrnice jednoznačně vyplývá, že použitý pojem „prostředek“ má druhovou povahu a zahrnuje opatření, která umožňují ukončení porušování práv duševního vlastnictví (obdobně viz rozsudek ze dne 25. ledna 2017, Stowarzyszenie Oławska Telewizja Kablowa, C-367/15, EU:C:2017:36, bod 22).
- 48 V důsledku toho, a jak již Soudní dvůr dříve rozhodl, zakotvuje směrnice 2004/48 minimální standard pro dodržování práv duševního vlastnictví a nebrání členským státům, aby přijaly opatření poskytující vyšší úroveň ochrany (rozsudek ze dne 9. června 2016, Hansson, C-481/14, EU:C:2016:419, body 36 a 40). Naproti tomu nemohou stanovit opatření zajišťující nižší ochranu a omezit tak zejména uplatnění opatření stanovených v této směrnici na určité typy porušení práv duševního vlastnictví. Ze znění čl. 2 odst. 1 uvedené směrnice totiž vyplývá, že se vztahuje na „na jakékoli porušení práv duševního vlastnictví stanovené právem Společenství nebo vnitrostátním právem dotyčného členského státu“.
- 49 Z výše uvedeného vyplývá, že článek 10 směrnice 2004/48 se vztahuje na veškeré zboží, o němž bylo zjištěno, že jakýmkoli způsobem porušuje práva duševního vlastnictví, aniž je v případě některých z těchto porušení *a priori* vyloučeno použití nápravného opatření, které spočívá ve zničení a je stanoveno v tomto čl. 10 odst. 1 písm. c).
- 50 Kromě toho, jak vyplývá z předkládacího rozhodnutí, se právo duševního vlastnictví dotčené ve věci v původním řízení týká práv z ochranné známky EU.
- 51 I když směrnice 2004/48 neobsahuje žádnou definici práv duševního vlastnictví spadajících do její oblasti působnosti, Prohlášení Komise k článku 2 směrnice 2004/48 (Úř. věst. 2005, L 94, s. 37) upřesňuje, že podle tohoto orgánu mezi ně patří právo ochranných známek. Z rozsudku ze dne 12. července 2011, L'Oréal a další (C-324/09, EU:C:2011:474) rovněž vyplývá, že ochranná známka EU spadá pod pojem „duševní vlastnictví“ ve smyslu směrnice 2004/48.
- 52 Práva, která z ochranné známky EU plynou pro jejího majitele, jsou uvedena v článku 9 nařízení č. 207/2009.
- 53 Zejména podle čl. 9 odst. 3 písm. a) nařízení č. 207/2009 může tento majitel zakázat umístění této ochranné známky na výrobek nebo jeho obal a čl. 9 odst. 3 písm. b) a c) tohoto nařízení mu umožňuje v podstatě zakázat uvádět pod touto ochrannou známkou výrobky na trh.

- 54 Proto vzhledem k tomu, že příslušným vnitrostátním soudním orgánům přísluší z důvodů uvedených v bodě 41 tohoto rozsudku určit v každém jednotlivém případě, které z opatření stanovených v čl. 10 odst. 1 směrnice 2004/48 může být uloženo z důvodu porušení práva duševního vlastnictví, nelze mít za to, že nápravné opatření spočívající ve zničení zboží, které je uvedeno v tomto čl. 10 odst. 1 písm. c), je použitelné pouze v případě porušení práva přiznaného v čl. 9 odst. 3 písm. a) nařízení č. 207/2009 a že jeho uplatnění je vyloučeno v případě porušení práv přiznaných v čl. 9 odst. 3 písm. b) nebo c) tohoto nařízení.
- 55 S ohledem na výše uvedené je třeba na položenou otázku odpovědět, že čl. 10 odst. 1 směrnice 2004/48 musí být vykládán v tom smyslu, že brání výkladu vnitrostátního ustanovení, podle kterého nelze ochranné opatření spočívající ve zničení zboží použít na zboží, které bylo vyrobeno a na které byla umístěna ochranná známka EU se souhlasem jejího majitele, ale které bylo na trh EHP uvedeno bez jeho souhlasu.

K nákladům řízení

- 56 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (devátý senát) rozhodl takto:

Článek 10 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/48/ES ze dne 29. dubna 2004 o dodržování práv duševního vlastnictví

musí být vykládán v tom smyslu, že

brání výkladu vnitrostátního ustanovení, podle kterého nelze ochranné opatření spočívající ve zničení zboží použít na zboží, které bylo vyrobeno a na které byla umístěna ochranná známka EU se souhlasem jejího majitele, ale které bylo na trh Evropského hospodářského prostoru uvedeno bez jeho souhlasu.

Podpisy.